

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. B. i W. K.
przeciwko Miejskiemu Centrum Wspierania Rodziny w Głogowie
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy
z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt V Pa 116/14,

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej,**
- 2. zasądza od każdego powoda po 120 zł na rzecz strony
pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 30 października 2014 r. oddalił apelacje skarżących powodów K. B. i W. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie z 30 maja 2014 r., oddalającego ich powództwa o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umów o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na zarzuty procesowe podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. – naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 328 i art. 382 k.p.c.) skarżący odwołali się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Podnieśli,

że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń przepisów postępowania dokonanych przez Sąd Okręgowy, a które legły u podstaw wyroku, skutkując niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem w przedmiotowej sprawie.

Pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i dlatego nie został uwzględniony.

1. Zasadniczy mankament wynika z odwołania się w podstawie przedsądu do podstawy kasacyjnej (*„W oparciu o powyższe zarzuty...”*). Nie jest to prawidłowe, gdyż na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych, lecz tylko wskazaną we wniosku podstawę przedsądu. Podstawy kasacyjne podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania. Stanowią odrębne od podstaw przedsądu elementy skargi (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. oraz art. 398⁹ § 1 w związku z art. 398⁴ § 2 k.p.c.), co oznacza, że nie zastępują podstaw przedsądu ani brakującego ich uzasadnienia. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący we wniosku powinien więc samodzielnie wskazać i wykazać takie naruszenie przepisów, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Wniosek tego nie czyni.

2. Rzecz w tym, że skarżący nie zarzucają naruszenia prawa materialnego (nawet w podstawie kasacyjnej). Chodzi o to, że w sprawie zakończonej wyrokiem to właśnie prawo materialne stanowi punkt wyjścia w ocenie czy spór został rozstrzygnięty z naruszeniem prawa. O merytorycznym rozstrzygnięciu (wyroku) decyduje wszak prawo materialne. Nie mniejsza jest również rola prawa materialnego w ocenie zarzutów procesowych. Nie każde naruszenie przepisów postępowania może decydować o zasadności skargi kasacyjnej, lecz tylko takie które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy

(art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje w pierwszej kolejności prawo materialne, gdyż to ono wyznacza jakie postępowanie dowodowe było konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności a ponadto czy przedmiotem dowodu były fakty mające istotne znaczenie w sprawie. Skoro taki reżim ma znaczenie w ocenie procesowej podstawy kasacyjnej, to tym bardziej jest aktualny w ocenie podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. O ile podstawy kasacyjne mogą uzasadniać uwzględnienie skargi (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność naruszenia prawa.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 1 pkt 1 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 (stosowanego odpowiednio do odpowiedzi na skargę kasacyjną) rozporządzenia z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.